

[Bøgholm.]

sidste snes år, vil man også se, at dette i overordentlig høj grad underbygger den opfattelse, jeg har gjort gældende.

Det samlede forbrug lå i 1930 på 4 733 mill. kr., i 1939 på halvsyvende milliard kr. og i 1953 på næsten 22 milliarder kr. Indskuddene i de danske sparekasser er derimod ikke steget på tilsvarende vis. Sparekasseindskydernes tilgodehavender i sparekasserne udgjorde i 1930 44,9 pct. af det samlede forbrug, i 1939 34,8 pct. og i 1953 24,1 pct. Hvis nu den højtærede minister ville sige til mig, at der også gives andre opsparingsformer, vil jeg naturligvis erkende, at en sådan indvending er berettiget. Nogle vil måske henvise til, at det ikke er ukendt, at navnlig livsforsikringerne er steget overordentlig stærkt. De er imidlertid steget i en rytme, der slet ikke spiller nogen som helst rolle i forhold til de tal, der er tale om her. For 1953 udgør indskuddene til livsforsikring, betaling af præmier, 179,7 mill. kr. Overfor et forbrug, der ligger på 21 milliarder kr., er det ligetil, at dette tal er et ligegyldigt tal.

Der har over skattepolitikken været ført en forbrugshemmende politik. En politik med modsat fortegn vil føre til et modsat resultat, men den første forudsætning for noget sådant er, at der skabes tryghed for opsparing og kapital. Faldende pengeværdi er i sig selv et inflationsfremmende og opsparingsfjendtligt forhold. Devaluering har aldrig været nogen flidspræmie. Indskydelsen af skattepolitiske prioriteter gør realkreditten usikker, samtidig med at udbyttebegrænsningslove truer med at fratage aktier deres karakter af egentlige anlægspapirer. Lejelove har gjort køb af faste ejendomme til en højst usikker pengeanbringelse.

Dersom det er alvor med ønsket om at føre en væsentlig del af indtægtsmassen over i kapitaldannelse, er det på disse områder, der fra den ansvarlige regering bør gribes ind. Vi har her i landet i altfor høj grad manglet en konstruktiv finanspolitik.

Virkelig finanspolitik er nu engang ikke det samme som en organiseret pengeudskrivning; der må også føres en finanspolitik, der erkender det betydningsfulde i, at der til ethvert tidspunkt er en kapital tilstede, hvis indehavere er besjælet af pionerånd. Den højtærede minister pegede da også i sit foredrag i Nationaløkonomisk Forening på betydningen af, at der er en kapital tilstede, som er rede til at tage en risiko.

Det, der er brug for i dag, er ikke mindst en politik, der fremmer kapitaldannelse, og her har den større og den mindre kapital hver sin rolle at spille: den større kapital som en kapital, der er rede til at tage en risiko for at skabe nye produktionsmuligheder, den mindre kapital bl. a. som en slags individuel underbygning af sociallovgivningen og som en stærk forbrugsbegrænsende faktor.

Hvis det som sagt er alvor med finansministerens erkendelse af kapitaldannelsens betydning, må han i tinget fremlægge forslag om en bedre skattemæssig stilling for opsparingen i fortsættelse af den svage begyndelse, der er gjort ved at indføre skattepræmiering af den bunden opsparing. Der må også tages fat på en nyordning af marginalskattens problem. Altfor mange holder sig i dag tilbage fra en yderligere indsats, fordi aflønningen for denne bringer dem højere op på skatteskalaen. Der skabes hermed et psykologisk klima, der er direkte produktionshemmende. Opsparingen i dag hemmes både af skattepolitikken og af den almindelige inflationspolitik.

Jeg vil gerne her henlede opmærksomheden på de betragtninger, skibsreder Knud Lauritzen har gjort gældende om de private pensionskasser, og samtidig benytte lejligheden til at henstille, at de ønsker, der er udtalt af selvpensionisterne, i alt fald i nogen grad må blive imødekommet.

At der i den kommende tid, hvor vi antagelig går ind i en politik, der udadtil i høj grad tilsigter en udvikling af det, der kaldes de underudviklede lande, på en ganske særlig måde vil blive brug for kapital-